

Under Hensyn til, hvad der er oplyst, dels af den forstlige Sagkundskab om Muldvarpens Betydning for Skovgrunden og Vandafledningen i Skovene, og dels af Videnskaben om Muldvarpens Vandringer, har Udvalget paa nærværende Tidspunkt ikke ment at burde paalægge Skovejerne Pligt til at deltage i Bekæmpelsen af Muldvarpene. Udvalget har herved tillige taget i Betragtning, at Bekæmpelsen af det formentlig gennemsnitlig ringe Antal Muldvarpe, som udvandrer fra Skovene, ikke kan medføre væsentlige Udgifter for de tilstødende Ejendomme, og at der fra Landbrugets Side ikke foretages nogen Bekæmpelse af Markmusene, som i stort Antal hvert Efteraar indvandrer i Skovene, hvor de mange Steder gør betydelig Skade og dels derved og dels ved Bekæmpelsen forvolder betydelige Udgifter. Saafremt det imidlertid senere, naar en rationel Bekæmpelse af Muldvarpene er foretaget paa Landbrugsarealerne, mod Forventning maatte vise sig, at Muldvarpene fra Skovene spredes ud over de omliggende Jorder, bør dette Spørgsmaal efter Udvalgets Formening tages under fornyet Overvejelse.

Regeringen har i det store og hele kunnet tiltræde de af det ovennævnte Udvalg fremførte Betragtninger, og har derfor ment at burde fremsætte foranstaaende Lovforslag, som, bortset fra den nedenfor nævnte Tilføjelse til § 4, er udarbejdet af Udvalget.

Til Forslagets enkelte Paragraffer skal man knytte følgende Bemærkninger:

Til § 1.

Ved Affattelsen af Paragraffens 1. Stykke har man tilsigtet at skabe Sikkerhed for, at en Pligt til at deltage i en rationel Bekæmpelse af Muldvarpene kun paalægges i Egne, hvor disse er saa udbredt, at betydende erhvervsmæssige Interesser skades, og hvor en frivillig Bekæmpelse er virkningsløs, fordi nogle Lodsejere intet foretager sig i saa Henseende, og Muldvarpene stadig spreder sig fra deres Jorder til omliggende Arealer. Bortset fra saadanne Egne, har man ment, at Bekæmpelsen som hidtil bør være en frivillig Sag.

For at Udryddelsen ikke stadig skal gentages, bør det saavidt muligt tilstræbes, at Udryddelsen foretages samtidig paa

et ret stort og helst ved Hav eller Vandløb afgrænset Omraade.

Da Muldvarpene betragtes som nyttige i Skovene og er ret stærkt stedbundne, har man, uanset at Bekæmpelsen herved bliver mindre effektiv, dog ikke ment at burde paalægge Skovejerne Pligt til at deltage i Bekæmpelsen.

I Skovloven er der ikke fastsat nogen Minimumsgrænse for Skove, og da man i nærværende Lov maa have en klar Angivelse af, hvilke Jorder et eventuelt Paabud om Bekæmpelse af Muldvarpe omfatter, foreslaas Minimumsgrænsen for de Skov- eller Plantagearealer, som er fritaget for at deltage i Bekæmpelsen, fastsat til 1 ha; om Skoven tilhører en eller flere Ejere bør være uden Betydning. Man har herved taget i Betragtning, dels at Bekæmpelsesudgifterne paa et Areal paa under 1 ha er minimale, dels at der ikke bør skabes for mange Fristeder for Muldvarpene inde mellem de Arealer, hvorpaa Bekæmpelsen foregaar.

Til § 2.

Ministeren for Landbrug og Fiskeri kan herefter paalægge Kommunalbestyrelserne at kontrollere, at udstedte Paabud om Udryddelse af Muldvarpe efterkommes, og om fornødent gennemføre Udryddelsen ved offentlig Foranstaltning, dog eventuelt for den forsømmeliges Regning, og saaledes at der tillige kan paalignes denne en forholdsmæssig Andel af de med Kontrollen forbundne Udgifter.

Til § 3.

Ved denne Bestemmelse har man tilsigtet at sikre, at Udlægningen af Gift for Muldvarpe bliver tilstrækkeligt lønnet, til at det kan ventes, at paalidelige Arbejdere vil være villige til at paatage sig dette Hverv. Dette Forhold maa der tillægges en ikke ringe Betydning ikke alene for Udryddelsens Effektivitet, men ogsaa fordi det drejer sig om en saa farlig Gift som Stryknin.

Til § 4.

Selv om Udsættelse af Muldvarpe kun sjældent forekommer, har man dog ment, at Staten, naar en Bekæmpelse af Muldvarpene iværksættes, bør have Haand i Hænke med dette Forhold, og man har derfor i Lovforslaget indføjet en Bestemmelse om Bødestraf for den, der udsætter Muldvarpe uden Landbrugsministerens Tilladelse.